

Dosarul nr.2ra-594/20

Prima instanță - Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. : N. Mazur )

Instanța de Apel - Curtea de Apel Chișinău (jud. : M. Guzun, L. Pruteanu, V. Buhnaci)

## ÎN C H E I E R E

8 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al  
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul  
judecătorii

Dumitru Mardari  
Galina Stratulat  
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat Carabeț Iurie, reprezentat de avocatul Roșca Nicolae,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Carabeț Iurie împotriva Ministerului Justiției cu privire la constatarea faptului încălcării judecării cauzei în termen rezonabil și încasarea din contul bugetului de stat a prejudiciu moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 5 noiembrie 2019, prin care s-a respins apelul declarat Carabeț Iurie și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 12 decembrie 2018,

### c o n s t a t ă :

La 10 septembrie 2018, Carabeț Iurie, s-a adresat în instanța de judecată, cu cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției privind constatarea violării dreptului la judecarea cauzei în termen rezonabil stipulat de art. 6 § 1 din CEDO și încasarea din contul bugetului de stat a prejudiciu moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată a reiterat că, în procedura Curții de Apel Chișinău se află cauza civilă intentată la acțiunea lui Aftenii Andrei, Carabeț Iurie și încă alți 34 reclamanți împotriva Cooperativei "Horea Service" C.Î., Primăria localității Horești, r-nul Ialoveni cu privire la încetarea proprietății comune pe cote-părți, prin împărțire.

Cererea de chemare în judecată a fost depusă la 3 iunie 2014 la Judecătoria Ialoveni și se examinează până în prezent, fiind în procedura Curții de Apel Chișinău.

Judecătoria Ialoveni a primit cererea pe rol în iunie 2014, fiind repartizată la un complet, iar ulterior au avut loc schimbări la capitolul componența instanței.

Prin încheierea din 29 iunie 2015 cererea a fost scoasă de pe rol.

La 6 octombrie 2015, Curtea de Apel Chișinău a admis cererea reclamanților, a casat încheierea cu remiterea pricinii la judecare în același complet.

Prin hotărârea Judecătoria Hîncești, sediul Ialoveni din 30 iunie 2016, cererea de chemare în judecată, a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 29 iunie 2017 a respins cererea de apel și a menținut hotărârea Judecătoria Hîncești, sediul Ialoveni din 30 iunie 2016.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 17 ianuarie 2018 a fost casată decizia Curții de Apel Chișinău cu remiterea cauzei pentru rejudecare în instanța de apel Chișinău.

Până în prezent cauza nu este finalizată cu adoptarea unei hotărâri definitive, iar perioada de 4 ani nu poate fi considerată ca un termen rezonabil.

Reclamantul a solicitat, constatarea încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei intentate la acțiunea reclamantului către Cooperativa ”Horea Service” și Primăria satului Horești, Ialoveni, încasarea prejudiciului material, care constă din 3500 lei, cu titlul de cheltuieli pentru asistență juridică și taxa de stat achitată 300 lei, încasarea prejudiciului moral de 45 000 lei și cheltuielilor pentru examinarea acțiunii în cuantum de 5500 lei.

Prin hotărârea Judecătoria Chișinău, sediul Centru din 12 decembrie 2018, cererea depusă de Carabeț Iurie împotriva Ministerului Justiției cu privire la constatarea încălcării dreptului la judecarea cauzei civile în termen rezonabil și încasarea prejudiciului cauzat, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța de judecată a indicat că, la examinarea cauzei civile au fost efectuate un șir de acțiuni procesuale atât de instanța de fond cât de instanța de apel.

La fel, multe ședințele de judecată atât în instanța de fond cât și în instanța de apel au fost amânate la cererea reprezentantului reclamanților.

Instanța a conchis că, instanțele judecătorești naționale au respectat cu strictețe dreptul părților litigioase la examinarea în termen rezonabil a cauzei, în comportamentul acestora nu se denotă o oarecare lipsă de diligență, perioada de referință în speța dată nu depășește limita rezonabilă, instanțe acționând în conformitatea cu prevederile legale.

În speță nu este o tergiversare a termenului de judecare a cauzei, odată ce participanții la proces au dispus de drepturile lor procesuale prevăzute de art. 56, 60 din Codul de procedură civilă.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 27 decembrie 2018, avocatul Roșca Veaceslav acționând în interesul lui Carabeț Iurie a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoria Chișinău, sediul Centru din 12 decembrie 2018, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 5 noiembrie 2019, s-a respins apelul declarat de Carabeț Iurie s-a menținut hotărârea Judecătoria Chișinău, sediul Centru din 12 decembrie 2018.

La 12 februarie 2020, Carabeț Iurie, reprezentat de avocatul Roșca Nicolae a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 5 noiembrie 2019 și a hotărârii Judecătoria Chișinău sediul Centru din 12 decembrie 2018 solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii instanțelor ierarhic inferioare și pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu soluția instanțelor investite cu judecarea fondului.

Instanța de apel a enumerat ședințele de judecată doar până la etapa de examinare și pronunțarea deciziei din 29 iunie 2017, fără a se expună asupra argumentelor aduse de

recurent și asupra evenimentelor care au derulat ulterior.

Instanța de apel nu s-a expus asupra motivelor invocate de recurent, care au servit drept temei întru a admite recursul declarat prin decizia Curții Supreme de Justiție din 17 ianuarie 2018. Nu a pătruns în esență speței, a aplicat eronat norma materială, fapt, care a adus la denaturarea principiului puterii lucrului adjudecat, dar și încrederea în actul justiției.

Recurentul consideră că, instanța de apel, nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate la declararea apelului, a ținut cont doar de poziția expusă din partea intimatului, judecând în mod arbitrar cauza.

Unele dintre ședințele în perioada 2014 - 2017, au fost amânate inclusiv la inițiativa reclamanților, însă din 2017 și până în prezent pricina civilă se află pe rol, nefiind amânată nici o ședință pe motive imputate recurentului sau a celorlalți reclamanți.

Examinând cauza mai mult de 6 ani instanțele de judecată nu au respectat prevederilor statuate prin art.6 alineatul 1 din Convenție și anume că, orice persoană are dreptul la judecare în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

În opinia recurentului instanța de apel a interpretat eronat și aplicat greșit art. 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și Libertăților fundamentale, soluția emisă de instanțele ierarhic inferioare sunt în contradicție cu art. 6 paragraful 1 din Convenția și anume instanțe de judecată nu au fost independente și imparțiale la pronunțarea hotărârii.

Cu referire la termenul de depunere a recursurilor, instanța menționează că dispozitivul deciziei Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 5 noiembrie 2019.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost declarată la 12 februarie 2020, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Astfel, prin prisma art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, la 27 februarie 2020 instanța de recurs a comunicat intimatului copia recursului, informând despre necesitatea depunerii referinței, fiind recepționat potrivit avizului de recepție (f. d. 203)

Până la data examinării recursului, intimatul nu a depus referință.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se

consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurenților cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Carabeț Iurie, reprezentat

de avocatul Roșca Nicolae, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Carabeț Iurie, reprezentat de avocatul Roșca Nicolae.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru